

Roald Dahl

De fantastische
Meneer VOS

Tekeningen van *Quentin Blake*

Vertaald door Harriët Freezer



De Fontein

Voor Olivia

Drieënveertigste druk, 2014

Oorspronkelijke titel: *Fantastic Mr Fox*

Verschenen bij Alfred A. Knopf, New York

Text © Road Dahl Nominee Ltd., 1970

Illustrations © Quentin Blake, 1996

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1971/2004 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Harriët Freezer

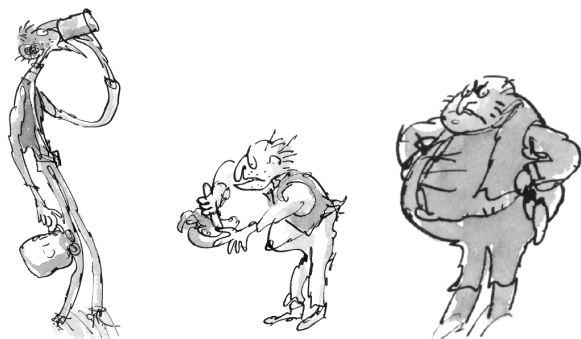
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3199 8

NUR 200

www.defonteinkinderboeken.nl

www.roalddahl-boeken.nl



De drie boeren

Beneden in het dal lagen drie boerderijen. De eigenaars van die boerderijen hadden goede zaken gedaan. Ze waren rijk. Ze waren ook gemeen. Alle drie waren zo vals en gemeen als je nog nooit hebt meegemaakt. Ze heetten boer Bolus, boer Bits en boer Biet.



Bolus was een kippenboer. Hij hield duizenden kippen. Hij was moddervet. Dat kwam omdat hij elke dag drie gestoofde kippetjes met macaroni at voor zijn ontbijt, zijn middagmaal en zijn avondeten.

Bits was een eenden- en ganzenboer. Hij hield duizenden eenden en ganzen. Hij was een soort dwerg met een

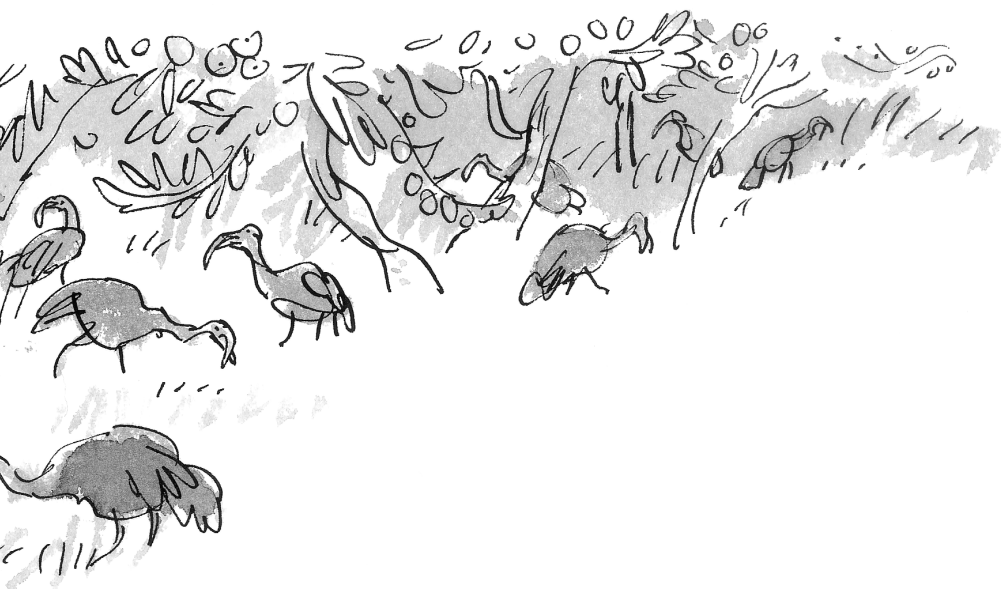


kogelrond buikje. Zó klein was hij, dat in alle zwembaden van de hele wereld zijn kin in het ondiepe nóg onder water zou hebben gestaan. Hij leefde van beschuitbolletjes en ganzenlevers. Hij prakte de levers tot een walgelijke pap en met die pap vulde hij de bolletjes op. Van dit dieet kreeg hij buikpijn en een beestachtig slecht humeur.





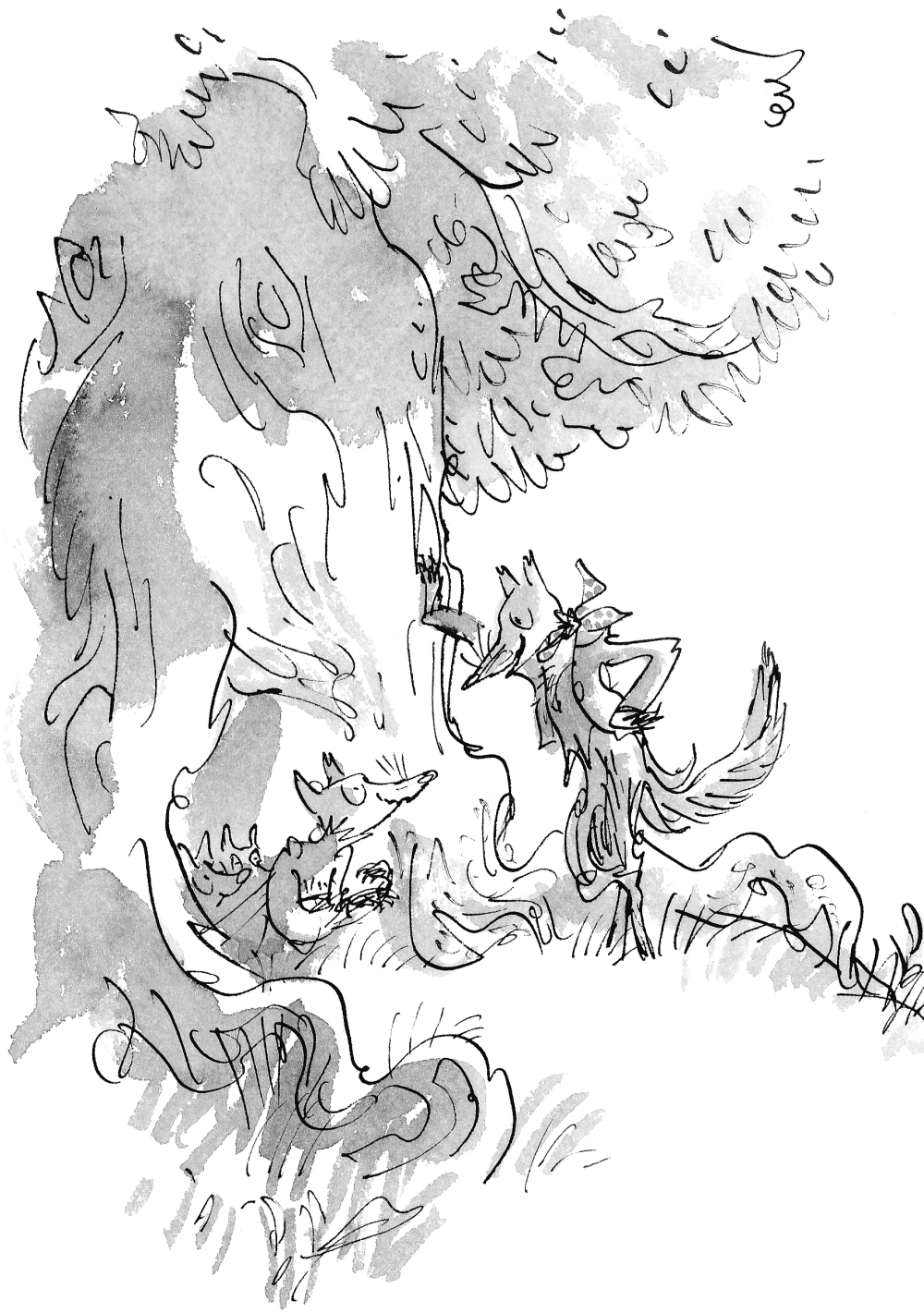
Biet was een kalkoen- en appelboer. Hij had duizenden kalkoenen en een boomgaard vol appelbomen. Hij at helemaal nooit iets. In plaats daarvan dronk hij liters en liters koppige appelwijn, die hij maakte van de appels in zijn boomgaard. Hij was zo mager als een lat en de slimste van allemaal.



*Bolus en Bits en Biet
Eén dik, één klein en één dunne spriet.
Die ellendige schurken
Met neuzen als augurken
Een valser soort boeven vind je niet.*

Dat zongen de kinderen uit de buurt altijd als zij ze tegenkwamen.







Meneer Vos

Op een heuvel boven het dal lag het bos.

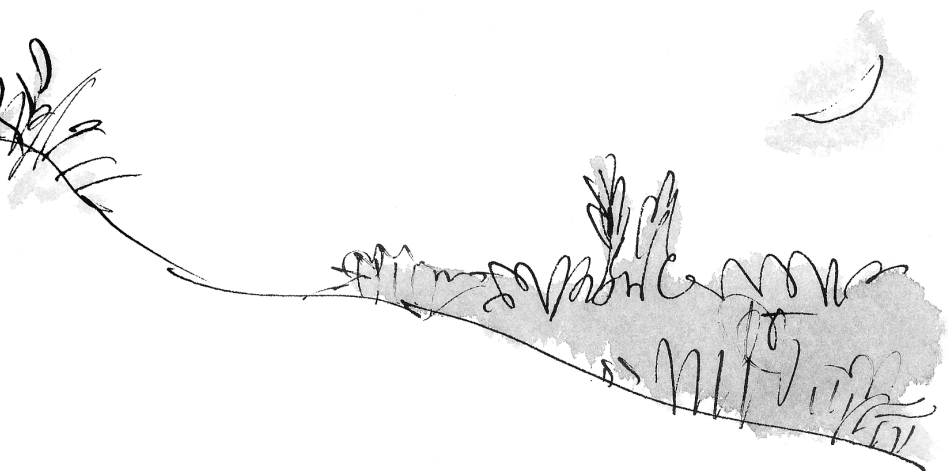
In het bos stond een enorme boom.

Onder de boom was een hol.

In dat hol woonden Meneer Vos en Mevrouw Vos en hun vier Kleine Vosjes.

Iedere avond als het donker werd, vroeg Meneer Vos aan Mevrouw Vos: 'En, liefste? Wat mag het wezen vandaag? Een mollig kippetje van Bolus? Een eend of een gans van Bits? Of een mooie kalkoen van Biet?'

En wanneer Mevrouw Vos hem had verteld wat ze wilde hebben, sloop Meneer Vos in het nachtelijk duister het dal in en bediende zichzelf.





Bolus en Bits en Biet wisten best wat er gebeurde en het maakte ze wild van woede. Het waren geen mannen die het leuk vonden om iets weg te geven. Nog minder leuk vonden zij het als er iets van ze gestolen werd. Zij pakten dus alle drie iedere avond hun geweer en verstopten zich in een donker hoekje van hun eigen boerderij in de hoop de rover te snappen. Maar Meneer Vos was ze te slim af. Hij naderde een boerderij altijd met de wind in zijn gezicht, en dat betekende, dat als er soms iemand verderop in de schaduw op de loer lag, de wind al van verre de geur van die man naar de neus van Meneer Vos voerde.

Op die manier rook Meneer Vos het al op vijftig meter afstand als Bolus zich achter zijn kippenhok nummer één verstopt had. En dan ging hij vlug de andere kant op naar kippenhok nummer vier, helemaal aan het andere eind van de boerderij.

‘Potverdriedubbeltjes, dat rotbeest!’ riep Bolus.

‘Als ik dat krenge in m’n vingers krijg!’ zei Bits.

‘Hij moet afgemaakt worden!’ riep Biet.

‘Maar hoe?’ vroeg Bolus. ‘Hoe kunnen wij dat beest in vredesnaam te pakken krijgen?’

Biet pulkte fijntjes met een lange vinger in zijn neus.

‘Ik heb een plan,’ zei hij.

‘Jij hebt nog nooit een behoorlijk plan bedacht,’ zei Bits.

‘Houd je mond en luister,’ zei Biet. ‘Morgennacht zullen we ons vlak bij het hol waar de vos woont, verstoppen. Daar zullen we wachten tot hij eruit komt. En dan... Beng, beng, beng!’

‘Heel slim,’ zei Bits, ‘maar dan zullen we toch eerst dat hol moeten vinden.’

‘Mijn beste Bits, dat hol heb ik heel toevallig al gevonden,’ zei de sluwe Biet. ‘Het is in het bos op de heuvel. Onder een enorme boom...’

